

Un desacord de foscó

written by Pere Grau i Rovira | 12 de març de 2023

Quan Aragonès va ser elegit president de la Generalitat vaig escriure un article desitjant-li molt encert en el càrrec i expressant el desig (ai, utòpic) que es pogués deslliurar de l'ombra de Junqueras. Des de llavors han passat tantes coses, i tantes de negatives, que sembla com si haguessin passat dècades i no només un parell d'anys.

I ara llegeixo (amb indignació, però, ai, no amb estranyesa) que Aragonès ha endegat la formació d'un equip d'experts per fer un primer esborrany de l'anomenat "Acord de claredat", malgrat que el Parlament ho hagués rebutjat de manera clara i que el govern espanyol hagi dit, de manera no menys clara, que aquest acord ni se'l mirarà. O sigui que el que pot sortir de tot aquest garbuix només pot ser "un desacord de foscó".

Si tenim en compte que l'"Acord de claredat" al Quebec només va servir per impedir la seva independència, i si tenim –encara més– en compte que en qualsevol país democràtic un cap de govern no pot fer ni un esternut si no té el suport parlamentari per fer-lo, hom només pot pensar que Aragonès i el seu entorn viuen en un món de faula on les taules de diàleg i els acords de claredat per art de màgia funcionen, un somni del que no es volen despertar perquè tota la bastida se'ls hi ensorra.

Somiar contes de fades s'ho pot permetre una criatura amb prou imaginació. Però si ho fan polítics amb una gran responsabilitat al damunt de les espatlles se'n ressent tot el país. Els independentistes, que ho som per pura consciència de la realitat, els que sabem que el camí és llarg i amb espines i sense cap passejada d'esbargiment, voldríem allò que ara no tenim: un govern que col·laborés estretament amb l'exili, que no es deixés prendre el pèl per Madrid, que no tanqués els ulls a uns fets que ja no poden ser més evidents, que no

mogués ni un dit per ajudar Pedro Sánchez a mantenir-se en el poder sigui com sigui i fent totes les giragoneses que calgui per contradictòries (i sovint vergonyoses) que siguin.

Un polític que actua com si el Parlament fos un zero a l'esquerra demostra senzillament ser inepte per al càrrec. Així de clar, malauradament. I per això torno a dir aquí el que he dit en altres ocasions. El "meu" por resident no és a la plaça de Sant Jaume, sinó a Waterloo. Sí: Puigdemont no és infal·lible. No ho és ningú en aquest món. Però ell té la dignitat de reconèixer els seus errors i de mantenir una lluita difícil (i personalment dolorosa) per ser fidel a uns principis essencials i al seu país. Un dels seus errors (però llavors segurament inevitable) va ser de refiar-se de la lleialtat de polítics que d'amagat li segaven l'herba sota els peus. I segur que no el repetirà, a diferència dels que cada dia ensopeguen amb la mateixa pedra i en diuen "realisme"

Per mi (i segur que per molts) un veritable acord de claredat, seria el que l'actual govern i les cúpules dels partits parlamentaris no semblen capaços de fer: la lluita costat per costat amb l'exili, i una actitud ferma davant de la supèrbia i del desvergonyiment dels govens espanyols. Però això, en aquests moments, sembla també un conte de fades, quan hauria de ser la cosa més normal, més urgent i més realista.

I què dirà ara el Parlament? S'ho empassarà tranquilament o gosarà dir que es confiti la idea i escrigui cent vegades, com un nen petit a l'escola: "Jo no mano el Parlament. El Parlament em mana a mi".